

Αργοπορημένοι ΗΔΑΝΑΤΟΙ

ΣΑΝ ήρτε τό κινόπωρο μεν κερύ όντας πρίνιχα,
και σκόρπισε τριγύρη μας τ' αγέρω του κεχάρη,
τότες, τα Σύρα, ορα μαζί, τα κιλωνά λευ φύγε,
τα πιζάνε εις μάνα γῆς η πεθαναρ' ζυτάρα...

... Και πέταν ορα πανωτά τα φύλα τους ελαύακει
ετούς περαλίσσει μαι ετούς πραγίσσει, εγιδίκην ποιτικόφει
κι αδερφομενά βαπτίσαν οεί λύση μαι λύση,
αγκαλιασμένα, γέρροντες νευρά κρό λοι μαράφι....

Μεταξύ πετάρια τα ψυχή πιάργοπορημένα,

εγώ θάρατο τους, λα φυσά! Σεβίνασε κι ακόρα
τα φύλα πικρανής άρνη, νευρά, κυλινιασμένα,
ένα-ηπός-άρνη εγώ φυχρό κρουσταγματίνο καθρά...

Τα Σύρια, βάν είδανε την αδερφία τους τα γέρροντα
ανοαδιαλό εγώ θάρατο, τα διάνεσθη γενική τους!

Κι ανέψοι τύρα παγεροί σαν λιγή γενή τους νέρροντα
τα δαχτυρούντα νέκαν, πετάλες θαρή μαζί τους...

Μὲν βασινίση τὸ οὐράνιον παραγόμενον,
Ξενικήσησαί εἰσι, δίπλα μου, καὶ ἔχετε ἐπί τενά,
τοῦ χρυσοπεδίου, σύγκαιροι, καὶ πρόσωπο θηριόν,
γιγαντομένες μου φυξές πού φύγαν πρώ, ωικένα!!

